

SKINER ALLTID SOLEN PÅ AGILITYPLANEN?

Av: Kerstin Eriksson, okt -06

Nä, det gör den inte! Jag minns två av mina värsta agilitytävlingar, där absolut inget fungerade...

Det var pudelklubben som var arrangör till denna lilla inofficiella tävling. Pudlar och åter pudlar överallt. Så långt ögat kunde nå. I alla färger och storlekar. Min då 1,5 åriga mellanpudelpojke **Pitbull-pudeln** blev helt lyrisk av alla söta pudelflickor. Han hade aldrig sett så många vackra och sexiga pudeltöser på en och samma plats. Han lovade kärlek och rikedom till dem alla. Hm, mest "kärlek".

Vädret, ja, Det regnade småspik och blåste halv storm. Min tävlingskompis hade tagit med sig ett parasoll, som ett provisoriskt skydd mot regnet. Den fungerade jättebra - INTE! Det blåste omkull flertaliga gånger. Efter det att jag spillt min heta choklad över hela mig i tumultet som uppstod när vi försökte rädda omgivningen från bortflygande parasoll, gav vi upp parasoll-idéen. Vi var liksom redan dyblöta - av regnvatten och choklad. Jo, regnkläder skyddar även mot att bli bränd av het choklad!

Tävlingen, då. Hur gick den? Nja! Det var egensinniga Pitbull-pudelns första tävling. Han var egentligen inte tillräckligt tränad för att debutera. Men dum som jag var tänkte jag att pudelfolket är väl vana med "lite" pudeltokspring. De borde ju veta av erfarenhet hur man får stopp på en galen mellanpudel.

Pibull-pudeln hoppade de två, kanske t o m de tre första hindren. Sedan kom ju det där oerhört krångliga och bökiga slalomet. *"Dom där människorna är så ofattbart petiga!"*, muttrar Pitbull-pudeln, *"Vadå?! Genom ALLA portarna!"* Pitbull-pudeln förstod inte. Då upptäckte han domaren. *"Vad gör den där varelsen här? På min agilityplan. Den ska bjäbbas bort!"* Domaren blev stel som en pinne. Inte av skräck. Utan hon försökte nog demonstrativt ignorera honom. Varav han blev så förbannad att han tog i ända ifrån tårna. *"Bjäbb! Bjäbb!!"*

Nu upptäckte han A-hindret. *"Tjohoo! Det finns ett sånt där kul berg här också! Precis som hemma!"* Pitbull-pudeln far ikapp stormvindarna upp på A-hindret, varav han ju blir "total-diskad". Jag har problem att få ned honom från hindret. Pitbull-pudeln står länge kvar triumferande uppe på höjden. Han ser ner på alla andra. Han är högst, vackrast och bäst av alla. *"Hoppas alla söta pudelflickorna ser mig nu!"*, tänker Pitbull-pudeln stolt. Jag skäms. Till slut får jag av honom från banan.

Min engelska springerspaniel **Stor-pricken** fick också tävla på denna "pudeltävling" - vilket jag ångrade bittert! Arrangörerna hade lagt en stor låda provpåsar hundmat vid målgången. När man kom i mål fick man ta en påse. Stor-pricken hade dock missuppfattat det hela. Efter han hade hoppat några hinder inne på banan stannade han till. *"Va! Finns det mat!"* Stor-pricken följde trofast hans egenvädrande nos bort mot lådan vid målet. Med glatt viftande svans tog han upp en påse i munnen, och med påsen i munnen skuttade han lyckligt runt - triumferande. Efter lite tjat fick jag tillbaka honom till banan igen. Stor-pricken hoppade ett hinder - sedan rusade han till matlådan. *"Vilken GODIS-SKÅL!. Detta e ju helt enormt!! Varför har inte Matte denna size på sina fjuttiga godis-skålar hemma!"* Jag försökte flertaliga gånger, förgäves dock, locka in honom på banan igen. Jag var inte glad när jag åkte hem från denna agilitytävling. Jag skämdes mest. Och allt var dyngsurt. Fast jag grät i alla fall inte.

Fem år senare...

Förutom Stor-pricken, Pitbull-pudeln och **Lill-pricken** (Stor-prickens systerson) var jag ensam i bilen. När jag hade åkt en bit hemåt ifrån tävlingen i Uppsala, så bara välde dem upp. Tårarna. Jag grät.

Stor-pricken hade tävlat först. Efter halva banan, som faktiskt hade gått riktigt bra, så hände det... Stor-pricken springer ut i publiken. Hunden han kommer nära gillar inte Stor-prickens tilltag. Morr och slagsmål! Vi, (den andra hundens ägare och jag) har inga problem att sära slagskamparna åt. Jag ber om ursäkt. "Det e lugnt!", svarar den andra hundens matte. Jag och Stor-pricken fortsätter banan utan några större problem. (Jag var nog inte riktigt koncentrerad i slalomet dock.) Vi kommer diskade i mål. Tävlingsledaren kommer fram till oss, och talar om att Stor-pricken inte får starta i nästa lopp. Jag förstår varför.

När det är Lill-prickens tur att starta känner jag mig mycket iakttagen... *"Där e hon med mördarspringern!"*, viskar alla, och ger mig menande blickar. Förhoppningsvist inbillar jag mig detta bara. Jag försöker koncentrera mig på Lill-pricken och inget annat. Lill-pricken diskar sig "självmant" efter balansbommen. Istället för att fortsätta framåt, gör han plötsligt en helomvändning. Innan jag hinner reagera (alltför ofta har jag alldeles för dålig reaktionsförmåga) går Lill-pricken tillbaka upp på balansen. Vi fortsätter banan, dock diskade. När vi kommer till den plats där Stor-pricken sprang ut från banan, ser jag att Lill-pricken reagerar ut mot publiken. *"Nä! Inte nu igen!"*, tänker jag nästan i panik. Men Lill-pricken fortsätter vidare framåt mot hindren. *"Puh!"* Jag drar en lättnadens suck.

Lill-pricken är så långsam och omotiverad så att vi går av banan cirka fem hinder från mål. Vi går modfälda vid sidan av banan bort mot målfällan för att hämta kopplet. På vägen dit möter vi ett litet barn med en gigantiskt (!) svart cykelhjälm på sig. Lill-pricken är inte van med småbarn (allra helst inte barn iklädda gigantiska svarta cykelhjälm). Barnet går bestämt rakt emot Lill-pricken, som ser misstänksamt mot det oskyldiga barnet. Jag blir orolig. Jag vill inte att det ska hända någon incident nu. Inte igen! Jag lockar med mig Lill-pricken, och tar en stor omväg för att hämta kopplet. Barnets pappa ropar in sitt barn just innan pojken springer in på tävlingsbanan. Allt är lugnt.

Jag går bort till matten till Stor-prickens batant. Jag ber åter igen om ursäkt. Hon tycker att allt är okej. "Hundarna är i hög stress. Det är sånt som kan hända", svarar hon lugnt.

Det är Pitbull-pudeln's tur att starta. Det är alltid lika spännande att ta av honom kopplet vid starten - pudelfnatt eller inte pudelfnatt. Pitbull-pudeln sitter kvar. Fast han diskar sig efter cirka tre hinder. Vi fortsätter banan och det går ganska hyfsat faktiskt. Tills vi kommer till slalomet... GALEN PUDEL! Bjäbb och jämfota pudelskutt. Jag vill bara försvinna ifrån denna jord.

Under pausen när banan byggs om till nästa klass, kommer domaren fram till mig. "Du förstår att jag måste rapportera Stor-pricken! Jag, som domare, har också ögonen på mig!", förklarar han. Jag frågar vad som kommer att hända nu, och vad jag kan göra. "Stor-pricken ska ju tävla igen nästa helg. Vad gör jag?", undrar jag. Han uppmanar mig att kontakta SBK. Sedan fortsätter han med att berätta att han fick lov att avliva en av sina hundar pga aggressivitet. "Det var inte roligt. Men...!", suckar han. Jag säger inget. Men tankarna susar i huvudet... "Menar han att jag ska avliva min högt älskade Stor-pricken för att han har en gång sprungit ut i publiken, och det blivit gruff med en annan hanhund?!"

I nästa klass tävlar enbart (förstås) Lill-pricken och Pitbull-pudeln. Det gick INTE bra. Den ena är alldeles för långsam, och den andre är alldeles för snabb för mig.

Mina tävlingskompisar fick den ena uppflyttningspinnen efter den andra, och var mycket nöjda. Jag höll skenet uppe. Men sedan. När jag satt ensam ifred i bilen hem. Då kom dom. Tårarna.

Nästa dag ringer jag SBK, och förklarar läget. "Kan/bör Stor-pricken tävla nästa helg?", undrar jag. Den jag talar med förklarar vänligt hur allt går till. "Din hund är inte bortdömd förrän de har haft möte. Det finns inget hinder att du startar innan ett beslut är fattat", svarar kvinnan. Men törs jag...?!

Jag peppar upp mig. Jag vet vad Stor-pricken kan! (Nu i dubbel bemärkelse.) Det första jag gör på nästa tävling är att tala med tävlingsledaren, och förklarar situationen. Hon och domaren beslutar att Stor-pricken och jag får starta.

Inne på banan ser jag till att jag handlar Stor-pricken på sådant sätt att jag hela tiden "drar" in honom in mot banan. Han ska inte ens få en chans att snegla ut mot publiken. Vi kör järnet.

Slalomet går hyfsat. Vi kommer i mål. När vi går tillbaka till vår plats ser jag att domaren iakttar oss länge. (Ekipaget på banan var diskade.) Kanske inbillning, fast jag tror inte det.

Nästa klass diskar vi oss. Jag var åter igen för långsam när Stor-pricken plötsligt vänder sig ut mot publiken, men han kom på vad vi höll på med och fortsätter att hoppa. Dock "glömde" han ett hinder. Hur som helst kom Stor-pricken sjua i det första loppet. Det blev lite som en revansch från helgen innan.

Nästa tävling döms av samma domare som rapporterade Stor-pricken. När jag anmälde mig till denna tävling blev jag glad att det var just han som dömde, eftersom han faktiskt är en av mina "favvo"-domare. Jag tycker han gör roliga och utmanande banor. Nu dock kände jag en enorm press. Vågar jag?

Väl på tävlingen så talar jag om hur allt ligger till. Jag hade ännu inte fått svar från SBK/SKK. Tävlingsledarna, domaren och jag har ett litet möte. Stor-pricken får starta. Allt fungerade bra. Inget hände. Jag tordes trots pressen. (Det finns nog ingen annan än jag som är dum nog att utsätta sig för något sådant.)

Hösten 2005 pensionerade jag Stor-pricken. Han visade tydligt att han tyckte hopphindren var alldeles för höga (han sprang ofta under istället). Stor-pricken visade också smärta när jag stretchade honom efter det som skulle bli hans sista tävling. I samma veva (efter stretchingen) så visade han även, om jag ska var helt ärlig, aggressivitet mot en annan hanhund bredvid oss i publiken. Stor-pricken är nu en glad 11-årig pensionär!

Och jag kämpar vidare med mina två motvikter - yrvädret **Wilbur** och slashanken **Spirou**.

Åh! **Keaton**, vad jag saknar dig!

TILL DEN SOM ÄR NYFIKEN....

I brevet från SKK (som kom c:a en månad efter Uppsala-tävlingen) angående min älskade Keaton stod detta:

"Efter genomgång av erhållen rapport samt din redogörelse för det inträffade har SKK efter nogsamt övervägande beslutat att ärendet ej föranleder vidare åtgärd."

Så nu vet ni....